

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/136/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1108227645
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1108227645.5

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Janky Richterovej, vo veci žalobcu: F. V., W.. XX. XX. XXXX, M.E. F.: F. XX, XXXX J., Š., v zast.: JUDr. Štefan Detvai, advokát so sídlom: Cukrová 14, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom: Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalovaného a žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č. k.: 8C/147/2008-791 zo dňa 29. 06. 2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.991,64 eur ako náhradu škody na zdraví spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia, a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Druhým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 252.350,87 eur ako náhradu škody za stratu na zárobku spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia, a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Tretím výrokom súd návrh vo zvyšnej časti zamietol. Štvrtým výrokom súd konanie o návrhu v časti príslušenstva z nemajetkovej ujmy zastavil. Konanie o návrhu v časti príslušenstva z nemajetkovej ujmy zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že o nich rozhodne samostatným rozhodnutím až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 1 ods. 1, § 2, § 5 ods. 1, § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. a vecne tým, že žalobca (ďalej aj ako „navrhovateľ“) v zastúpení svojím právnym zástupcom sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 30. 08. 2007 domáhal od žalovaného (ďalej aj ako „odporca“) podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len "zákon č. 58/1969 Zb.") náhrady škody spolu vo výške 5.082.847,- Sk (168.719,61 euro), zaplatenia nemajetkovej ujmy 1.000.000,- Sk (33.193,92 euro) a platenia mesačnej renty od 01. 09. 2007 vo výške 142.002,97,- Sk (4.713,64 euro), a to titulom náhrady škody za nezákonné rozhodnutia - uznesenie vyšetrovateľa Okresného úradu PZ Bratislava III, vysunuté pracovisko Senec, č. k. OÚV - 67/2001 - Sc - 98 zo dňa 27. 01. 1999, ktorým bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie a uznesenie Okresného súdu Bratislava III č. k. 3Nt/3/1999 zo dňa 28. 01. 1999 o vzatí navrhovateľa do väzby. Počas konania, na základe návrhu právneho zástupcu navrhovateľa súd pripustil dve zmeny návrhu, prvá zmena návrhu čl. 129, ostatná zmena návrhu čl. 325, 326 s poukazom na čl. 139, 140, 141. Vec bola vedená na tunajšom súde pod č. k. 15C/33/2007.

3. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, svedkov L. F., Č.. XXX, K.. R. Š., Č.. XXX, oboznámením sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Cudz/66/2006, všetkými rozsiahlymi listinnými dôkazmi predloženými navrhovateľom, ako aj všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, z ktorého ustálil skutkový stav, ktorý následne takto právne vyhodnotil:

4. Uznesením vyšetrovateľa Okresného úradu PZ Bratislava III, vysunuté pracovisko Senec, č. k. OÚV - 67/2001 - Sc - 98 zo dňa 27. 01. 1999 bolo navrhovateľovi podľa ustanovenia § 160 ods. 1 Trestného zákona vznesené obvinenie pre spáchanie trestného činu podielníctva podľa ustanovenia 251 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) a neskôr rozšírené o trestný čin neoprávneného podnikania podľa ustanovenia § 118 ods. 1, 3 Trestného zákona, oba spáchané spolupáchateľstvom podľa ustanovenia § 8 ods. 1, § 9 ods. 2 Trestného zákona.

5. Dňa 27. 01. 1999 príslušná v tejto veci Okresná prokuratúra Bratislava III podala na Okresný súd Bratislava III návrh na jeho vzatie do väzby. Okresný súd Bratislava III tomuto návrhu vyhovel a uznesením č. k. 3Nt/3/1999 zo dňa 28. 01. 1999 a zoberal navrhovateľa do väzby, väzba sa začala vykonávať dňom jeho zadržania dňa 26. 01. 1999.

6. Dňa 10. 05. 1999 Okresná prokuratúra Bratislava III podala na Okresný súd Bratislava III návrh na rozšírenie dôvodov väzby z pôvodných dôvodov podľa ustanovenia § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku na dôvody uvedené v ustanovení § 67 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku. Súd tomuto návrhu unesením č. k. 3Nt/686/1999 zo dňa 17. 05. 1999 vyhovel. Okresný súd Bratislava III uznesením č. k. 2T/61/1999 zo dňa 21. 07. 1999, právoplatným dňa 27. 07. 1999, navrhovateľa nakoniec z väzby na slobodu prepustil.

7. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 2T/61/1999 zo dňa 26. 06. 2006, právoplatným dňa 30. 08. 2006, bol navrhovateľ spod obžaloby podľa ustanovenia § 226 písm. b) Trestného poriadku v celom rozsahu oslobodil s odôvodnením, že trestná činnosť, z ktorej bol navrhovateľ obžalovaný mu nebola preukázaná.

8. Medzi stranami sporu skutkový stav ako je popísaný vyššie sporný nebol. Navrhovateľ v celom rozsahu uniesol vo veci preukázania skutkového stavu bremeno tvrdenia i dokazovania. Odporca čo sa týka skutkového stavu nenamietal žiadne skutočnosti. Rovnako nebol sporný medzi účastníkmi konania ani právny titul t. j. zákon č. 58/1969 Zb. na základe ktorého sa navrhovateľ všeobecne náhrady škody domáhal. Nakoľko uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 27. 01. 1999 i rozhodnutie súdu o vzatí do väzby navrhovateľa dňa 27. 01. 1999, od ktorých sa odvíja nárok na náhradu škody (ako aj vedenie samotného trestného konania voči navrhovateľovi) boli vydané v trestnom konaní (po vydaní uznesenia o začatí trestného stíhania, čím bolo začaté trestné konanie) je pasívne vecne legitimovaným subjektom v tejto veci štát (Slovenská republika) v zastúpení ústredným orgánom, a to Ministerstvom spravodlivosti SR, čím je daná pasívna vecná legitimácia odporcu v spore.

9. Odporca vo svojom písomnom vyjadrení k prvotnému návrhu i počas konania uznal čo do právneho dôvodu nárok navrhovateľa na priznanie náhrady škody v časti náhrady škody za stratu na zárobku v čase väzby (bod 3 pôvodného návrhu, bod 3 po druhej zmene návrhu) a náhradu škody za trovy obhajoby v trestnom konaní (bod 4 pôvodného návrhu, bod 4 po druhej zmene návrhu).

10. Nárok na náhradu škody spôsobenej navrhovateľovi zaplatením trov právneho zastúpenia v tomto trestnom konaní (právny zástupca navrhovateľa ich v návrhu i písomnom vyjadrení uvádza ako trovy obhajoby), čl. 5, čl. 138. Ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, fyzická osoba vynaložila náklady na trovy obhajoby, smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych dôsledkov na obvineného, štát zodpovedá za takto vzniknutú škodu podľa ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., a to bez ohľadu na skutočnosť, či v trestnom konaní bol obvinenému obhajca ustanovený alebo či si ho zvolil sám. Právnu kvalifikáciu, zdôvodnenie tohto nároku a v neposlednom rade po vykonanom dokazovaní listinnými dôkazmi predloženými navrhovateľom, vrátane ich zaplatenia, ani navrhovateľom vyčíslený tento nárok vo výške 738,10 euro, odporca nerozporoval, nenamietal žiadne skutočnosti, žiadne dôkazy predložené navrhovateľom. Vzhľadom na nespornosť medzi účastníkmi konania tohto nároku čo do právneho titulu a uplatnenej výšky, súd návrhu v tejto časti v celom rozsahu vyhovel.

11. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že nárok na náhradu škody spôsobenej navrhovateľovi jeho pobytom vo väzbe (navrhovateľ v podaní zo dňa 05. 02. 2010 tento nárok uvádza ako stratu na zárobku spôsobenú navrhovateľovi väzbou), čl. 5, 134. Navrhovateľ bol preukázateľne vo väzbe od 26. 01. 1999 (deň jeho zadržania policajťmi) až do 27. 07. 1999 (deň právoplatnosti uznesenia súdu o

prepustení z väzby na slobodu) t. j. 182 bol navrhovateľ vo väzbe. Keďže odporca žiadnym spôsobom nerozporoval, nenamietal, spôsob vyrátania, vypočítania výšky tohto nároku, súd po oboznámení sa s uvedenými a podľa názoru súdu i logickými prepočtami, sa stotožnil s týmto spôsobom vypočítania výšky škody. Denná strata na zárobku navrhovateľa podľa prepočtov uvedených navrhovateľom bola 226,47 CHF, 4.668,45 Sk, 154,96 euro. Strata na zárobku za jeho celý pobytu vo väzbe tak predstavuje sumu 41.217,54 CHF, čo predstavuje sumu 35.020,96 euro. Škoda vznikla navrhovateľovi tým, že počas výkonu väzby nemohol pracovať, nemohol za prácu dostať odmenu, mzdu, nemohol vykonávať akúkoľvek pracovnú činnosť na základe ktorej vy získal nejaký príjem. Vzhľadom na nespornosť medzi účastníkmi konania tohto nároku čo do právneho titulu a navrhovateľom uplatnenej výšky, súd návrhu v tejto časti v celom rozsahu vyhovel. Navrhovateľ sa v predmetnom návrhu domáhal i nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, čl. 7, 8, 108, 140, podľa ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. I po druhej zmene návrhu si navrhovateľ v tejto časti návrhu uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v pôvodne navrhovanej výške 33.193,91 euro. Návrh v tejto časti doplnil o to, že predmetným trestným konaním, vrátane jeho pobytom vo väzbe, došlo k neoprávnenému zásahu do sféry osobnosti navrhovateľa. Trestné stíhanie predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva i ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto je spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Medzi prípady vadného obmedzovania osobnej slobody patria aj prípady, v ktorých sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o vznesení obvinenia podľa zákona č. 58/1969 Zb. Tento záver vyplýva už len z toho, že zákon aj tieto prípady sankcionuje zodpovednosťou štátu za škodu, ktorá nastala v príčinnej súvislosti so vznesením obvinenia a trestným stíhaním (ukončeným oslobodzujúcim rozsudkom). V prejednávanej veci bol aplikovaný zákon č. 58/1969 Zb., ktorý výslovne náhradu nemajetkovej ujmy pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia neumožňuje. Z ustanovenia § 20 tohto zákona v spojení s § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka totiž vyplýva, že sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Všeobecne sa v právnej teórii a praxi považuje za škodu ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného. Skutočná škoda predstavuje takú ujmu, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Ušlý zisk je v podstate ušlým majetkovým prospechom a spočíva v nezväčšení majetku poškodeného, ktoré by bolo možné - nebyť škodnej udalosti - dôvodne očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí. Podľa ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich náhradu škody sa nemateriálna ujma neodškodňuje s výnimkou, ktorou je odškodnenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia pri škode na zdraví a od účinnosti zákona č. 526/2002 Z. z. aj s výnimkou škody spôsobenej niektorým trestným činom korupcie. Napriek tomu, však na danú vec treba aplikovať aj príslušné články Ústavy SR o ľudských právach a základných slobodách, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Všeobecné súdy v občianskom súdnom konaní sú totiž povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou podľa článku 11 Ústavy SR, a sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Pri výklade zákona č. 58/1969 Zb. tak, aby bol tento výklad konformný s Ústavou SR treba prijať záver, že pod pojmom náhrada škody treba rozumieť aj škodu vo forme nemajetkovej ujmy. Zákon č. 514/2003 Z. z. už tento pojem výslovne upravuje, pričom jeho cieľom je to isté ako u zákona č. 58/1969 Zb. a to odškodniť osoby za škodu, ktorá im vznikla nezákonným rozhodnutím prípadne nesprávnym úradným postupom orgánov štátnej moci. Keby sme nepripustili možnosť odškodnenia nemajetkovej ujmy ktorá vznikla nezákonným rozhodnutím orgánu štátu podľa zákona č. 58/1969 Zb., tak by poškodené osoby, ktorým škoda vznikla z tohto dôvodu pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z. z., boli oproti osobám, ktorým škoda vznikla z toho istého dôvodu avšak už za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. znevýhodnené a nedošlo by u nich k odškodneniu nemajetkovej ujmy, ktorá im preukázateľne vznikla (denegatio justitiae). To znamená, že napriek tomu, že Slovenská republika je demokratický a právny štát (čl. 1 Ústavy SR), tieto osoby by nemali k dispozícii žiadny účinný právny prostriedok nápravy a odškodnenia (vo forme nemajetkovej ujmy) za takúto ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu. Inak povedané nemôže v právnom štáte nastať situácia, kedy sa voči určitej osobe vedie viac ako 6 rokov trestné stíhanie (aj v konaní pred súdom, a takáto osoba je vystavená neustálym procesným úkonom zo strany orgánov činných v trestnom konaní

ako osoba podozrivá, obvinená, a následne obžalovaná z trestného činu), toto sa skončí oslobodzujúcim rozsudkom z dôvodu, že osoba skutok nespáchala prípadne že skutok nebol trestným činom, pričom takejto osobe, napriek tomu, že bola po celé štyri roky vystavená stresu, úzkosti a frustrácii, nebude priznané odškodnenie nemajetkovej ujmy len z dôvodu, že túto zákona č. 58/1969 Zb. neupravoval. Uvedený záver súd zaujal aj z dôvodu, že inú formu nápravy a odškodnenia nemajetkovej ujmy v takomto prípade osobe nepriznáva ani aplikácia ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka ani aplikácia § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Citované ustanovenie totiž je založené na súkromnoprávnej báze, to znamená, že ochrany osobnosti sa možno domáhať len pri zásahu, ktorý bol uskutočnený v súkromnoprávnej rovine. To znamená, že štát aj tu môže byť subjektom zodpovednosti za zásah do ochrany osobnosti, avšak len za predpokladu, že konal ako subjekt súkromného práva, teda ako právnická osoba v súkromnoprávnom vzťahu. Pri výkone verejnej moci však orgány štátu konajú ako nadriadené subjekty (t. j. je tu vzťah nadriadenosti a podriadenosti) a to najmä v oblasti verejného práva (kam možno zaradiť aj odvetvie práva trestného). Je teda zrejmé, že osoba, proti ktorej sa vedie trestné stíhanie je povinná sa procesným úkonom orgánov činných v trestnom konaní podriaďovať. Teda nejde o sféru občianskeho práva súkromného, preto aplikácia ustanovení § 11 a nasl. OZ nie je v danom prípade možná. Z rovnakých dôvodov nie je možná ani aplikácia § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Aj medzinárodné dokumenty v súvislosti s náhradou za ujmy utrpene následkom porušenia ľudských práv používajú terminológiu "spravodlivá náhrada škody", "náhrada v peniazoch", "plná náhrada za akúkoľvek stratu alebo ujmu", pričom spravodlivá náhrada má obsahovať reštitúciu (navrátenie majetku alebo platbu za utrpenú ujmu alebo L., náhradu výdavkov vzniknutých ako dôsledok toho, že osoba sa stala obeťou/poškodenou) a kompenzáciu (ak reštitúcia už možná nie je, alebo ak spravodlivá náhrada nie je postačujúca). Je čas, aby sa definícia škody v zákone č. 58/1969 Zb. nevnímala len ako majetková ujma, ale aby sa pre účely zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako aj pre účely všeobecnej zodpovednosti ponímanie škody vnímalo ako celková (tak majetková ako aj nemajetková) ujma. Trestné stíhanie, i väzba, veľmi ovplyvnili jeho súkromný, i rodinný život, jeho vtedajšie manželstvo sa následkom toho i rozpadlo, ovplyvnilo to i jeho profesný život, nakoľko stratil vo Švajčiarsku i na Slovensku kredit slušného človeka. Všetky tvrdenia o zásahu trestného stíhania, jeho pobytu vo väzbe do všetkých sfér jeho života navrhovateľ počas celého konania preukazoval rozsiahlymi listinnými dôkazmi i výsluchmi ako svedkov jeho priateľov L. F., Č.. XXX, K.. R. Š., Č.. XXX. Odporca v tejto časti návrhu nenamietal žiadne skutočnosti. Po vykonanom dokazovaní, má súd za to, že navrhovateľ v tejto časti návrhu uniesol bremeno tvrdenia i dokazovania, a preto navrhovateľovi v tejto časti návrhu vyhovel, ale iba výške 20.000,- euro, nie v celej uplatnenej výške 33.193,91 euro, vo zvyšnej časti súd návrh zamietol. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, preto súd v tejto časti návrhu vyhovel v časti návrhu 20.000,- euro, i v príslušenstve uplatnenej nemajetkovej ujmy.

12. Navrhovateľ sa v predmetnom návrhu domáha i nároku na náhradu škody, ktorá mu vznikla na zdraví, čl. 4, 134 (bod 1 pôvodného návrhu, bod 1 po druhej zmene návrhu). Svoj nárok odôvodňoval tým, že dlhotrvajúce trestné stíhanie i náročný pobyt vo väzbe, malo za následok poškodenie jeho duševného zdravia. Charakter a intenzitu tohto poškodenia preukazoval lekárskymi správami od svojich odborných lekárov, ale najmä závermi znaleckého posudku súdnej znalkyne Y.. V. L., z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, č. 19/2007 zo dňa 09. 08. 2007, čl. 37, z ktorých vyplýva, že k vzniku duševnej poruchy u navrhovateľa došlo v priamej kauzálnej súvislosti s trestným stíhaním a jeho pobytom vo väzbe. Podľa súdnej znalkyne toto poškodenie zodpovedá položke 253 - vážne duševné poruchy vzniknuté pôsobením otrasných zážitkov alebo iných nepriaznivých psychologických činiteľov a tiesnivých situácií, a s ohľadom na trvalé následky poškodenia zdravia, ho súdna znalkyňa ohodnotila na 1000 bodov. Keďže podľa ustanovenia § 7 ods. 1 príslušnej vyhlášky je hodnota jedného bodu 60,- Sk (1,99 euro), domáha sa navrhovateľ v tejto časti návrhu náhradu škody vo výške 1.991,64 euro. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhovateľom preukázané skutočnosti o poškodení jeho duševného zdravia súd priznal navrhovateľovi tento nárok v celej jeho uplatnenej výške.

13. Navrhovateľ sa v predmetnom návrhu, po druhej pripustenej zmene, čl. 138, domáha i priznania tzv. mesačnej renty vo výške 4.394,53 euro mesačne a to počnúc 01. 01. 2010, ktoré by bol odporca povinný platiť navrhovateľovi vždy do posledného dňa v mesiaci spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Odporca tento nárok čo do právneho titulu i čo do výšky neuznal. Konkrétnejšie sa k tomuto uplatnenému nároku nevyjadril. Právny zástupca navrhovateľa počas celého konania neuviedol na základe akého právneho titulu sa tohto nároku navrhovateľ domáha. Súd má za to, že tento nárok nie je možné navrhovateľovi priznať podľa zákona č. 58/1969 Zb., podľa ktorého sa pravdepodobne, keďže neuviedol žiadny iný právny titul, domáha. Má za to, že citovaný

zákon nepozná uplatnenie takého nároku. Podľa charakteru resp. účelu tohto nároku, by sa navrhovateľ mal jeho uspokojenia domáhať iným právnym titulom od iného subjektu. Preto súd v tejto časti návrh v celom rozsahu ako nedôvodný a právne nepreukázaný zamietol.

14. Navrhovateľ sa v tejto veci, po druhej pripustenej zmene, domáha i náhrady škody, ktorá je navrhovateľovi spôsobená ako strata na zárobku od 01. 04. 2005 do 01. 01. 2010 (pôvodne v návrhu nárok uvedený na čl. 4, vyššie uvedený bod č. 2). Navrhovateľ v tejto časti návrhu uvádzal, že v dôsledku zlého zdravotného stavu, ktorý bol zapríčinený trestným stíhaním, výkonom väzby, mu bola priznaná vo švajčiarskej Sociálnej poisťovni čiastočná invalidita. Nemohol tak vykonávať prácu ako pred vzatím do väzby a začatím trestného stíhania. Takéto obmedzenie jeho schopnosti pracovať tak malo za následok zníženie jeho príjmu. Stratu na zárobku si uplatňuje navrhovateľ od 01. 04. 2005 odkedy bol švajčiarskou Sociálnou poisťovňou uznaný za čiastočne invalidného a bol mu priznaný i invalidný dôchodok do 30. 08. 2007, kedy podal tento návrh na súd. Výšku straty na zárobku odo dňa uznania za čiastočne invalidného vypočítal v súlade s rozhodnutím tejto poisťovne zo dňa 05. 10. 2005, kde sa uvádza že od apríla 2004 má navrhovateľ zo zdravotných dôvodov obmedzenia pri výkone svojej pôvodnej činnosti ako správca domu. V roku 2001 navrhovateľ by bez zdravotnej ujmy dosiahol príjem ročný 151.931,- CHF. Príjem navrhovateľa v roku 2004 bez akéhokoľvek zdravotného postihnutia by podľa ich prepočtu bol 158.243,55 CHF. Z týchto skutočností potom vyplýva, že predpokladaný príjem navrhovateľa bez postihnutia by bol v roku 2005 158.243,- CHF, s postihnutím by bol predpokladaný príjem navrhovateľa 70.491,- CHF, a následne strata na jeho príjme tak predstavuje sumu 87.752,- CHF. Od 01. 04. 2005 bol navrhovateľovi priznaný invalidný dôchodok mesačne vo výške 424,- CHF, čo ročne predstavuje 5.088,- CHF. Ročná strata na príjme navrhovateľa tak predstavuje 158.243,- CHF, denná strata na zárobku za jeden deň predstavuje 226,47 CHF, 154,96 euro. Navrhovateľ si v slovenskej Sociálnej poisťovni dňa 03. 05. 2007 uplatnil nárok na priznanie invalidného dôchodku z dôvodu poškodenia jeho zdravia v dôsledku trestného stíhania a väzby. Sociálna poisťovňa rozhodnutím zo dňa 13. 05. 2008 priznala navrhovateľovi spätne od 03. 05. 2007 invalidný dôchodok 2.546,- Sk mesačne, ktorý bol v dôsledku valorizácie následne zvyšovaný dňa 26. 06. 2008 od 01. 07. 2008 na 2.842,- Sk, dňa 18. 12. 2008 od 01. 01. 2009 na 101,- euro mesačne, dňa 18. 12. 2009 sumu 104,10 euro. Vzhľadom na to, že som bol uznaný invalidným vznikol navrhovateľovi i nárok na invalidný dôchodok i vo vzťahu k poisťovni Allianz Suisse Lebensversicherungs-Gesellschaft z II. dôchodkového piliera. Dňa 20. 05. 2007 mu táto poisťovňa priznala i invalidný dôchodok z druhého dôchodkového piliera za obdobie od 01. 04. 2005 do 18. 09. 2005 vo výške 2.127,05 CHF, za obdobie od 19. 09. 2005 do 30. 06. 2007 vo výške 9.513,15 CH a za obdobie po uplynutí 24 mesiacov ročný invalidný dôchodok vo výške 5.334,45 CHF. Invalidný dôchodok z II. dôchodkového piliera tak ročne predstavoval 5.334,45 CHF. Dôchodok je navrhovateľovi vyplácaný raz štvrťročne vo výške 1.333,60 CHF, mesačne 444,53 CHF, 301,96 euro. Od 01. 07. 2007 navrhovateľovi bol priznaný mesačný dôchodok z druhého dôchodkového piliera 301,96 euro. Vzhľadom k valorizácii dôchodku od 01. 01. 2008 bol vyplácaný navrhovateľovi štvrťročne dôchodok 1.371,20 CHF, mesačne 457,06 CHF, 310,48 euro. Od 01. 01. 2009 kedy došlo k ďalšej valorizácii bola výška dôchodku štvrťročne 1.408,65 CHF, mesačne 469,55 CHF, 318,96 euro. Keďže bol navrhovateľovi z dôvodu poškodenia zdravia priznaný a vyplatený invalidný dôchodok Sociálnou poisťovňou na Slovensku ako aj poisťovňou Allianz Suisse z II. dôchodkového piliera vo Švajčiarsku má navrhovateľ za to, že je potrebné znížiť výšku uplatňovanej straty na zárobku po prepustení z väzby. Za obdobie od uznania dňa 01. 04. 2005 jeho čiastočnej invalidity do podania tohto návrhu na súd dňa 30. 08. 2007, za obdobie dvoch rokov a 152 dní, si navrhovateľ pôvodne v návrhu uplatnil stratu na zárobku vo výške 4.117.575,- Sk, 136.678,45 euro. Keďže za predmetné obdobie mi vyplatila slovenská Sociálna poisťovňa spolu invalidný dôchodok vo výške 38.782,- Sk a poisťovňa švajčiarska Allianz Suisse invalidný dôchodok z II. dôchodkového piliera vo výške 12.529,26 CHF, 258.278,16 Sk znížil uplatnený nárok od 01. 04. 2005 do 30. 08. 2007. Potom po uvedenom znížení je strata na zárobku za obdobie od 01. 04. 2005 do 30. 08. 2007, 3.820.568,90 Sk, t. j. 126.819,65 euro. Navrhovateľ si uplatnil i náhradu škody za stratu na zárobku obdobie od 01. 09. 2007 (deň po podaní návrhu na súd) do 31. 12. 2009. Tento nárok navrhovateľ vypočítal tak, že spočítal mesačnú sumu 4.713,63 euro od 01. 09. 2007 do 31. 12. 2007, a od výslednej sumy odpočítal už vyplatené vyššie uvedené dôchodky. Vypočítaná strata na zárobku za obdobie od 01. 09. 2007 do 31. 12. 2007 je 17.308,- euro. Strata na zárobku za obdobie roka 2008 po rovnakom prepočte navrhovateľom predstavuje sumu 55.488,86 euro. Strata na zárobku za obdobie od 01. 01. 2009 do 01. 01. 2010 (od tohto dátumu si navrhovateľ uplatnil už tzv. mesačnú rentu) po rovnakom prepočte ako predchádzajúce obdobia je 52.734,36 euro. Spolu tento nárok od 01. 04. 2005 (deň priznania čiastočnej invalidity švajčiarskou Sociálnou poisťovňou) až do 01. 01. 2010 predstavuje sumu 252.350,87 euro - od 01. 04. 2005 do 30. 08. 2007 126.819,65 euro, od 01. 09. 2007 do 31.

12. 2007 17.308,- euro, od 01. 01. 2008 do 01. 01. 2009 55.488,86, od 01. 01. 2009 do 01. 01. 2010 52.350,87 euro.

15. Po vykonanom dokazovaní, preskúmaní spôsobu výpočtu výšky tejto škody, i vzhľadom na žiadne námietky odporcu v tejto časti návrhu, súd prvej inštancie ustálil, že návrh je dôvodný čo do právneho titulu i uplatnenej výšky škody, preto mu v celom rozsahu vyhovel.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti tak súd prvej inštancie návrhu v prvom petite (náhrada škody za stratu na zdraví, náhrada škody za stratu na zárobku počas výkonu väzby, náhrada škody za stratu na zárobku od 01. 04. 2005 do 01. 01. 2010, náhrada škody za trovy obhajoby) v celom rozsahu vyhovel, nakoľko mal za to, že je dôvodný čo do kvalifikácie i uplatnenej výšky a uložil tak odporcovi zaplatiť navrhovateľovi uplatnenú sumu 289.363,57 euro spolu s príslušenstvom. V časti druhého petitu (priznanie mesačnej renty od 01. 01. 2010) súd v celom rozsahu zamietol ako právne nedôvodný. V časti petitu o zapltenie nemajetkovej ujmy súd vyhovel navrhovateľovi v časti 20.000,- euro, nie v uplatnenej časti 33.193,92 euro, vo zvyšnej časti návrh zamietol.

17. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku tak, že o trovách konania rozhodne súd samostatným rozhodnutím až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej

18. Proti predmetnému rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý žiada odvolací súd, aby predmetný rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne, alebo jeho rozsudok zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Svoje odvolanie odôvodnil podľa § 221 ods. 1 písm. f/, h/, § 205 ods. 2 písm. b/, d/ a f/ C. s. p. a vecne tým, že ho žalovaný považuje za absolútne nepreskúmateľný porušujúci práva strany sporu na spravodlivé súdne konanie a priamo odporujúci zásadám, na ktorých je založené občianske súdne konanie. Žalovaný poukazuje na to, že rozsudok súdu prvej inštancie bol v minulosti už raz zrušený odvolacím súdom, pričom odvolací súd v rámci svojho rozhodnutia vyjadril pre súd prvej inštancie právne záväzný právny názor. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie tento úplne odignoroval. Žalovaný ďalej namieta, že v napadnutom rozsudku priznal žalobcovi právo na náhradu škody s doslovne totožným odôvodnením ako v zrušenom rozsudku. Žalovaný ďalej namieta, že znalecký posudok Y. L. z ktorého súd vychádzal bol vypracovaný mimo konania a teda nemá váhu znaleckého posudku ako dôkazného prostriedku podľa § 127 O. s. p. V časti priznania náhrady škody na zdraví súd výslovne uvádza, že vychádzal zo znaleckého posudku a z lekárskeho správ od odborných lekárov bez toho, aby tieto správy akokoľvek označil a špecifikoval. Z vykonaného dokazovania podľa názoru žalovanej nie je možné prijať záver, že nárok žalobcu na náhradu škody je dôvodný. Žalovaná ďalej poukazuje na to, že znalkyňa nemala k dispozícii žiadne lekárske správy, z ktorých by bolo možné spájať psychický stav žalobcu s väzbou a trestným stíhaním, resp. z ktorých by bolo možné psychické problémy, ktoré identifikovala, datovať do konkrétneho obdobia v čase väzby. Ak napriek tomuto súd dospel k záveru, že mal za preukázané poškodenie zdravia v súvislosti s väzbou a trestným stíhaním, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ďalej žalovaný namieta, že napadnutým rozsudkom súd priznal žalobcovi i náhradu škody za stratu na zárobku bez akéhokoľvek odôvodnenia. Súd len zhrnul tvrdenia žalobcu a spôsob výpočtu výšky škôd. Súd prvej inštancie sa v tomto nároku žalobcu obmedzil len na jednu vetu, čo mu bolo už vytknuté v zrušujúcom rozsudku odvolacieho súdu. Žalovaný ďalej namieta, že súd sa nezaoberal ani len podstatou nároku na náhradu škody za stratu na zárobku t.j. prečo si žalobca uplatnil stratu na zárobku, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s väzbou. Súd neuskutočnil žiadnu úvahu, ako a prečo väzba ovplyvnila zárobky žalobcu v rokoch 2005 - 2010.

19. Proti predmetnému rozsudku v časti, v ktorej bol jeho návrh zamietnutý podal odvolanie taktiež žalobca, ktorý žiada odvolací súd, aby takýto rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zmenil tak, že návrhu žalobcu vyhovie. Žalobca taktiež žiada zaviazat' žalovaného na náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania. Žalobca je toho názoru, že súd vec nesprávne posúdil v časti zamietnutia žalobcovho nároku na náhradu škody nakoľko dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaného dokazovania. Žalobca namieta, že výroková časť rozsudku vôbec nekorešponduje s jeho odôvodnením. Súd v texte odôvodnenia rozsudku zo dňa 29. 06. 2015 ponechal odôvodnenie svojho prvého rozhodnutia zo dňa 02. 07. 2010 ale vôbec sa nezmiel o priebehu konania po vydaní zrušujúceho rozsudku Krajského súdu Bratislava zo dňa 18.06.2012. Napadnutý rozsudok je v rozpore s § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 O. s. p. Nakoľko odôvodnenie nekorešponduje s výrokovou časťou

rozsudku, nie je možné z odôvodnenia rozhodnutia zistiť prečo súd rozhodol tak, ako rozhodol. Žalobca je toho názoru, že trestné konanie vrátane rozhodnutia o mojom prepustení z väzby pre neexistenciu dôvodov väzby a rozhodnutia súdu vo veci samej, tým že žalobcu z pod obžaloby oslobodili sú dôkazom protizákonnosti obmedzenia žalobcovej osobnej slobody rozhodnutím o uvalení väzby. Žalobca taktiež dáva do pozornosti vzhľadom k povinnosti uloženou súdu prvej inštancie odvolacím súdom, porovnania zárobku, ktorý mohol dosiahnuť pred vzatím do väzby roku 1998, so zárobkom, ktorý dosahoval po prepustení z väzby po 21. 07. 1999, skutočnosť, že bol z väzby prepustený až dňa 09. 09. 1999. Žalobca namieťa, že v roku 1999 mal možnosť zarobiť sumu 200.000,- CHF ale z dôvodu väzby došlo k zmareniu tohto príjmu a má za to, že v tomto prípade je potrebné vychádzať z príjmu, ktorý mohol dosiahnuť v roku trvania väzby (1999).

20. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 C. s. p.) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného a žalobcu je opodstatnené.

21. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1. 7. 2016 (ďalej len „C. s. p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

22. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu súdu prvej inštancie, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s pokynmi a usmerneniami mu danými odvolacím súdom v rozhodnutí sp. zn. 3Co/78/2011 zo dňa 18. 06. 2012. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je totožné s odôvodnením rozsudku, ktorý bol odvolacím súdom zrušený citovaným rozhodnutím, je prakticky identické. Výroková časť rozsudku súdu taktiež nekorešponduje s jeho odôvodnením. Žiaden z výrokov súdu prvej inštancie nemá svoje opodstatnenie v jeho odôvodnení a nie je preto možné posúdiť, akým spôsobom súd ku svojmu rozhodnutiu dospel. Ďalej v rozsudku súdu prvej inštancie chýba akákoľvek zmienka o tom, ako súd prvej inštancie konal, aké dôkazy vykonal a ako postupoval v konaní po tom, čo odvolací súd jeho predošlé rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom ho usmernil svojím právnym názorom, ktorým je súd nižšej inštancie viazaný.

23. Pretože tieto nedostatky sú zásadné a predstavujú prekážku preskúmateľnosti rozsudku pre nezrozumiteľnosť, odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil (§ 389 ods. 1 písm. b) C. s. p.) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 C. s. p.) zachovávajúc podmienku dvojinstančnosti konania.

24. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne vo veci konať a riadiac sa preňho záväzným právnym názorom odvolacieho súdu vysloveného v rozhodnutí č. k. 3Co/78/2011-464 zo dňa 18. 06. 2012 postupovať naznačeným smerom a svoje rozhodnutie jasne a náležite odôvodniť tak, aby odvolací súd mohol v prípade odvolacieho konania preskúmať jeho rozhodnutie. Ďalej bude úlohou súdu prvej inštancie vydať opravné uznesenie, ktorým opraví dátum vyhlásenia napadnutého rozsudku na správny. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie je zrejmé, že jeho napadnutý rozsudok bol vyhlásený dňa 29. 06. 2015 a nie 30. 06. 2015, ako je rovnako mylne uvedené v zápisnici o pojednávaní zo dňa 29. 06. 2015 na ktorom bol vyhlásený.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 C. s. p., § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (427 ods. 1 prvá veta C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).